

stuffedet det bestemte Antal Inspektører, Assisten-
ter, Betjente etc., som der staaer omtalt i
Loven, men det er det, jeg siger: Vi mangle
Sikkerhed for, at Kommunen, naar den har
fået dette Antal, og det ikke er tilstrækkeligt,
da ikke vil komme og sige, at det har viist sig,
at der ikke er en tilstrækkelig Styrke i det,
Loven har paalagt den for at staffe den for-
nødne Sækerhed tilveie, og at den derfor
vender sig til os og begjærer Mere. Dette
sagde jeg sidst dette X, som, naar Rigningen
skal være fuldstændig, maa have sit X ligeover-
for paa den anden Side af Righedstegnet, og
dette X paa den anden Side af Righedstegnet
er den Magt, vi beholde gennem Finantsloven,
som aabenbart er større end den Magt, vi
beholde overfor hver enkelt Lov. Saa siger
det ærede Medlem, at vi ikke skulle overraske
Kommunen, men jeg svarer dertil, om man nogen-
sinde har seet, at Rigsdagen gennem sine
Bevillinger paa Finantsloven har overrasket
noget Menneske i Verden; er der en Enefte,
der kan træde frem og sige: Jeg er bleven
overrasket? Jeg vil ikke tale om dem, der have
ventet paa at faae Stakitter, som de ikke sit;
det er en anden Sag; men har enten Perso-
ner eller Institutioner, der fra tidligere Tid
have faaet Understøttelse opført paa Finants-
loven, nogeninde kunnet beklage sig over at
være blevene overraskede? Nei, saadan Under-
støttelse er albrig bleven dem berøvet uden med
langt Barsel og meget hyppigt imod Godtgjæ-
relse. Den ærede Ordfører sagde, saavidt jeg
forstod ham, at her ikke var Tale om en Over-
eenskomst af den Natur, at dersom den fra
Statens Side ikke blev opfyldt, skulde Sagen
kunne bringes for Domstolene. Men det maa
det ærede Medlem lægge Mærke til, at det
ikke er længe siden, at en Sag har ligget her
saaledes for, at den maatte forstaaes derhen,
og at de, som staae saa fast paa Ministerens
Forflag, og jeg troer næsten den ærede Mini-
ster selv, betragtede det som en afgjort Sag,
at naar der gennem Lov var tillagt Noget
noget Saadant, skulde Vedkommende være be-
rettiget til at benytte Domstolene mod Stats-
magten. Institutioner og Privatmand behan-
lede det ærede Medlem paa den samme Maade.
Naar det ærede Medlem sagde: Huff paa, at

vi have en meget stor Magt imod denne Kom-
mune; vi kunne gennem Lov paalægge den at
holde 3—4, maaffee 6 Inspektører, at forøge
Politibetjentenes Antal etc., saa vil jeg
spørge det ærede Medlem, om han troer, at enten
Ministeren eller Regjeringen i det Hele vil gaae
ind paa en saadan eenfibig Forøgelse af Po-
litistyrken gennem Lovgivningsmagten, uden at
vi lægge Pengene ved Siden af. Ja, det troer
det ærede Medlem paa, og dog er jeg overbe-
viist om, at om jeg til næste Aar eller om
nogle Aar, isald jeg lever saalænge, skulde finde
Sikkerhedspolitiet utilstrækkeligt og vilde komme
med et Forflag om at forøge Betjentenes An-
tal, saa vilde maaffee den ærede Rigsdagsmand
være den, der traadte mig skarpest imøde og
sagde: „Man bør ikke under saadanne Om-
stændigheder gaae ind paa et Gebeet, der har
været et Overenskomstens Gebeet, og hvor der
er nedlagt den fornødne Myndighed i Mini-
sterens Haand til at forsøge Sligt.“ Saa
henviser den ærede Rigsdagsmand for Kjøben-
havns 1ste Valgkreds (Jacobsen) mig til Kom-
munaaloven og til Overpræsidenten og alle de
Midler, denne har; disse ere næsten alle Fore-
byggelsesmidler, og jeg har ikke hørt det ærede
Medlem mene, og haaber, at han heller ikke
kan mene det, at Ministeren, dersom han til
en given Tid fandt, at Politiet, saaledes som
det i Mindstetal er fastsat, ikke var tilstrække-
ligt, og Kommunen nægtebe at give de fornødne
Beløb til en Forøgelse, da for Kommunens
Regning kunde sætte Politiet til Licitation.
Saalænge Ministeren ikke kan gjøre dette, har
han intet andet Middel imod Kommunen end
at komme med en Lov og forlange Kommunen
det paalagt gennem denne. Men saa er det
den simpleste Maade at sige: „Naar I ikke
opfyldte den lovbestemte Deel af Eders For-
pligtelse, dette X, som staaer i Loven, saa have
I ikke Ret til at beholde det Tilskud, vi have
givet, idet vi kun have givet Eder det under
den Forudsætning, at ikke alene det mindste
Maal blev opfyldt, men ogsaa det større, for-
saavidt det behøvedes. Saa er den simple
og meget mere praktiske Maade den at lade
Kommunen føle i Pungen, at vi ere misfor-
nøiede med den Fremfærd, den har brugt.
Den Tumlen med Spørgsmaal hvert Aar uden